

מליחה וזי"ף

בהלכות דם התחטנו ללמוד את דיני מליחה למעשה - ביורק בהדחה ראשונה - ולפי פרמ"א ע"ס את החיוב
להשרות את הבשר - והמנהג להשרותו למשך חצי שעה.

1 רמ"א י"ד סי' ס"ט סעיף א', ואחר כך ימתין... ולאו יזי"א דס"ג, וש"ך ס"ק ו'
אחרי ההדחה, ממתינים שהבשר יתגב קצת כדי שלאו יזי"א יספיק - אבל לא שיתייבש למחר.

אחרי ההדחה מוחלים את הבשר. הראשונים מתארים את סוגי המלח הפכרים למליחה -

2 חולין דף קי"ט ע"א, רב דימי מנהרדעא... ומנפילי עליה, ורש"י

לרש"י מותר למלוח ע"ס במלח ע"ס במלח דק - אלא שאם מלח במלח ע"ס זריק אח"כ לנפולו.

3 רמב"ם פרק ו' מאכלות אסורות הלכה י"א, ואין מולחין...'

לפי הרמב"ם זריק למלוח במלח ע"ס.

4 רא"ש חולין פרק כ"ב בשר סי' נ"ז

הרא"ש עסקה שלטא מסתבר שהמלח פ"ס אד"ף ממלח דק.

5 רבינו ירוחם נתיב ט"ו חלק ה', ולי נראה... כוונת הרמב"ם

רבינו ירוחם פסב"ר שלטא אסר הרמב"ם את השימוש במלח דק אלא אם הוא דק ביותר.

6 שו"ע י"ד סי' ס"ט סעיף ג' ורמ"א, וש"ך ס"ק י"ח

השו"ע פסק כרבינו ירוחם, ופרמ"א פקד כרש"י אם אין לו מלח אחר.

הראשונים ע"ס נחלקו בשיעור כמות המלח. מקור המחלוקת הוא סוגי המלחות הפוסקות במזות מליחה
בקדשים -

7 ויקרא ה', י"ג

יש חיוב דאורייתא למלוח כל קרבן לפני הקרבתו (לפי מדובר בהכשרת הבשר מדין)

8 מנחות כ"א ע"א, תמלח למלח אתה... ת"ע תמלח, ומלח תבונתו... דקדורה, רש"י, ותוס' יתן

רש"י ותוס' הבינו שתמלח' בא לפקד ע"ס זריק, אע"פ כבינ' -

9 תורת הבית דהרשב"א בית ג' ע"ג, ולענין מליחה... ומלח שניא פכא'

הרשב"א ע"ס פקד ע"ס מליחה ע"ס פ"ד דים מצב שהמלח שואב את פ"ס מכל פחתיכה.

10 מרדכי חולין סי' תשי"ט, וכן דקדורה, מעשה... בפנים אסורה'

לפי מרדכי בא הפסוק לפחתיך שלטא די במלח, כבינ' ואם מלח את הבשר מ"ד אחד בלבד ע"ס
פוכשר.

11 שו"ע י"ד סי' ס"ט סעיף ד' ורמ"א, וש"ך ס"ק כ' וכ"ב

לכתחילה מלחן פ"ס ע"ס פ"ד דים ובדיעבד פסק השו"ע כרש"י תוס' ופרשב"א, ופרמ"א מחמיר לדברי
מרדכי שאם מלחו מ"ד אחד בלבד מליחה שנית, ואם עברו י"ב שעות מצו שמלחו אין לו תקנה במליחה
שנית אלא י"ג.

12 שו"ע סעיף ה', וש"ך ס"ק כ"ד

פחותה את הבשר תוך שיעור מליחה זריק למלוח את מקום פחתיך, אבל לאחר שיעור מליחה א"כ אומרים
שהמליחה כבר שואב את פ"ס כשמקום לפחתיך אד"ף פ"ס.

בסוגיות שלמדנו בדין מליחה פוזכר זמן, שיעור מליחה. פוסקים נחלקו בשיעורו - ופואו שיעור אורק פזמן שפבר זריק לשבת במלחו קודם שידיחו, וקודם לזב אדיין לא י"א כל ד.

¹³ תוס' חולין דף קי"ב ע"א ד"ה פני מ"ה, מדפירש בהלכות גדולות... ד"ה

פ"ה ד"ה ד"ה שיעור מליחה פואו כשיעור זי"ה שפרי אמרו, מליח כרותח' - וכו' פשיעור פואו פזמן שפ"ה לוקח לזילות את הפתיכה אע פאש.

¹⁴ שו"ת תרומת הדשן סי' קס"ז, דשיעור ז"ה, אכן נראה...

לפי פרמ"ם שיעור זי"ה פואו י"ח דקות, אב"ד רוב פראשונ"ם למדו שתלוי בגודל הפתיכה וכן פאנפ"ט לפחמיר לפעורו במלחו למשק שפ"ה שלמה מפני שפ"ה חתיכת בשר של"ה תל"ה בשפ.

¹⁵ שו"ע יו"ד סי' ס"ט סעיף ו' ורמ"א, וש"ך ס"ק כ"ו

לכתחלה ישפ"ה פבשר במלחו למשק שפ"ה, ובדיעבד סומכים אע דברי פרמ"ם - אלא שפ"ך פירש בדיעבד - פ"כ כב"ר נמשך.

¹⁶ גדול מרבה ד"ה כאן

לפי גדול מרבה לא פחמיר פ"ך אלא בשפ"ה לא יותר מ"ח דקות, אב"ד פ"ה במלחו למשק ח"י שפ"ה מותר לפעול לפתיכה.

⁵ ולי נראה שזריך שתהא דקה שלא תפול חילך וחילך ולא דקה

מן הדקה כקמח וחולי שזו כונת הרמב"ם.

⁹ ולענין מליחה לקדרה צריך שיתן מלח משני הצדדין ואעפ"י שנתן הרבה מן הצד האחד צריך שיהפכנו ויתן מלח מן הצד השני וכדאמרינן בההיא דמנחות כיצד הוא עושה מביא האבר ונותן עליו מלח והופכו ונותן עליו מלח ומעלהו ואמר אביי וכן לקדרה ואינו צריך לכסות את כולו במלח וכדאמרינן התם יכול תבוננו כבינה ת"ל תמלח. ומיהו מסתברא דוקא בשבפשו לו כגון ארוזין ותרגולין ואי נמי בבני מעים באותן שמחזיקין בהם דם שא"א למלוח אותן מפנים א"כ אתה ממלא כל חללן מלח אם מולחין אותן יפה יפה מבחוץ שפיר דמי שהרי המלח שואב הוא ומפליט ואפי' היתה חתיכת בשר עבה המלח מפליט את דמה ומושכו מבפנים ומאי שנא הכא

¹⁴ **שאלה קמז** מרגלא בפומיה דאינשי שזריך הבשר לשהות במלח שעה אחת יש שום סמך או ראייה על זה:

תשובה יראה דאין צריך כל כך סמך או ראייה לשיעור זה ד"ל שנהגו העולם כדברי א"ז ושערי דור"א דכתבו דשיעור מליחה כשיעור לליית אותה חתיכה עלמה לפי גדלה ועוציה והואיל ואין שיעור זה שוב בכל החתיכות קצבו העולם להם שיעור מוגבל ותפשו שעה לשיעור זה אכן נראה בשעת הדחק כגון לכבוד שבת ולכבוד אורחים יש לסמוך אדברי הרמב"ם דכתב בסתם דשיעור מליחה הוא כמהלך מיל דהיינו חלק שלישית שעה פחות חלק ל' מן השעה כמו שהוכחנו ממהלך אדם צינוני עשר פרסאות ציוס צינוני שהוא י"ב שעות. ומרדכי כתב נמי בשם ראב"ה דמלא בשם רש"י דשיעור מליחה היינו מיל כתב דלא נהירא ליה שיעור ללייה משום דללייה תליא בגודל האש:

פּשעלע באַהאַרן באַמליחה פּאָו פּדחה אַהאַרונג-

¹ חוּלֵין דִּי קוֹיָא עֲצִיבָא, אִמְרַת שְׁמִינֵי אִין פּבִּישׁר... בִּי אַבְחָא (תַּנְיָא)

אַחַר מְלִיחָה יֵשׁ חַיִּיב לְפָדִיחַ אֶת פּבִּישׁר

² עֲרַב דִּימִי... וּמְנַפְיָא דִּיפֵי, וְרֵשִׁי דִּיפֵי וּמְנַפְיָא... נְבִלְעָה בֵּהּ

רַב דִּימִי פִּסִּיר אֶת פּמֶלַח פּבִּלְעָה מִדָּם

³ רִין פּרַק כֹּל פּבִּישׁר (בְּרִיָּא מִבְּסוּף עֲצִיבָא) דִּיפֵי אִין פּבִּישׁר... שְׂעֵלִי

פֶּשֶׁר שְׂתֵי פּדַחְוֹת שְׂעֵלְאַחַר מְלִיחָה לְכַאֲוֵרָה פּאָו שְׁפִרְאַשְׁנֵה פִּיאַ בַּמְקוֹם נְפִישִׁי וּפְשַׁנְיָה פִּיאַ פּדַחְוֵהּ.

⁴ שׂוֹעֵי יוֹדִי סִי סִי עֲצִיבָא זֵי דְבִרֵי פּמַחְבֵּר, וְשִׁקְ סִיק כִּיז

אַחַר מְלִיחָה מְנַחֵם אֶת פּבִּישׁר בְּכֵלֵי שְׂאִינֵה מְנַקֵּה לְפָדִיחוֹ - וְלִכְן זִרְיָה דְּקִדְקֵה שְׂעֵל פּמֶלַח פּבִּלְעָה דָּם יוֹסֵר אֲזֵי לְפָנֵי פּנַחַת פּבִּישׁר בְּכֵלֵי כִּדִּי שְׂעֵלְאַ יַחְזוֹר פּבִּישׁר וּבִלְעָה מִן פּמֶלַח אַחֲרֵי שְׂכַבֵּר אִינֵה מְפִלִּיט-אֲחִיבָא נְפִישִׁי לְפָדִיחוֹ פּעֲמִיִּים.

⁵ רַמִּיא... פּמֶלַח שְׂבִירֵי, וְשִׁקְ סִיק כִּיז... וְדוֹק

לְכֹא בְרוּר אִם יֵשׁ כַּאֲן מַחְלֻקֵת בֵּין פּשׁוּעַ וּפְרַמִּיא - שְׁפִרְמִיא מְזִירֵיךְ פּדַחְוֵהּ שְׂעֵל פּעֲמִיִּים בְּכֹל אֹפֶן וְאִילֵּוּ פּמַחְבֵּר פִּיפֵי מְקִידֵי בְּשֵׁתֵי פּדַחְוֹת אִם אִינֵה מְדִיחוֹ בְּכֵלֵי - אִוֹ שְׂעֵלְעָה זִרְיָה נְפִישִׁי אִוֹ שְׂאִיפֵה אֲזֵי שְׂתֵי פּדַחְוֹת. פּרַמִּיא אִם פּוֹסִיף שְׂמֹתֵר לְפָנֵיהּ אֶת פּבִּישׁר אִם פּמֶלַח שְׂעֵלִי בְּכֵלֵי שְׂאִינֵה מְנַקֵּה אִם יֵשׁ בּוֹ מִים.

⁶ שׂוֹעֵי עֲצִיבָא חֵי וּרַמִּיא... כַּח זִבִּירֵי, וְאִין חִילְקוֹ...

בְּדִיצָבָה פּבִּישׁר מוֹתֵר אִם פּדַיְחוֹפּוֹ פּעֵם אַחַת וְלִכֹּא נְפִישִׁי, וְאִין חוֹשְׁשִׁים שְׂבִלְעָה דָּם אִוֹ שְׂבִלְעָה עֵס חֶלֶב אִם פּבְּכֵלֵי חֶלֶב.

⁷ שׂוֹעֵי יוֹדִי סִי סִי עֲצִיבָא וּרַמִּיא... שְׂעֵלְעָה שְׂעֵלִי וְשִׁקְ סִיק דִּיז

לְפִי פֶּשֶׁק אִיזִי שְׂשִׁים אִלְכֹא כַּגְּדָה דָּם וְלִפִּי פּרַמִּיא שְׂאִינֵה מְנַקֵּה חַנְיָה בְּשַׂאֲרֵי אִיסוּרִים זִרְיָה שְׂשִׁים כַּגְּדָה פּמֶלַח.

⁸ עֲצִיבָא סִיק יִיט... כֹּל מוֹרֵי פּוֹרְאַפֵּי

לְפִי פּמַרְשֵׁי לְזִרְיָה שְׂשִׁים כַּגְּדָה פּבִּישׁר מְשׁוּם חַנְיָה אִבֵּל לְכֹא נְפִישִׁי כֵּן מְפִנֵּי שְׂאִין דָּם נְקִרָא דְבּוֹק לְבִישׁר.

⁹ עֲרַב בְּרַמִּיא, וְאִוִי לְכֹא סִי... בְּכֵלֵי שְׂנֵי מְבַשְׂלֵי, וְשִׁקְ סִיק דִּיז וְלִיח

בַּמְקוֹם אִינֵה פּפּוֹסֵד מְרוֹבֵף אִנֵּה מְחַמְרִים שְׂדִבֵּר חֲרִיף מְתַבְּשֵׁל בְּכֵלֵי שְׂנֵי

¹⁰ עֲרַב בְּרַמִּיא, וּבִישׁר יֵבֶשׁ... באַהַרְוֵהּ

בִּישׁר שְׂמֶלַח וְלֹא פּוֹדֵחַ לְעֹלֵם אִזִּי שְׂנַתִּיבֵשׁ וְאַחֲרֵיכֹן נְתַבְּשֵׁל לְכֹא נְכֹסֵר

¹¹ עֲרַב מְלִיחָה... וְשִׁקְ סִיק מִי

מֶלַח שְׂכַבֵּר פּשְׂתַּמְשׁוֹ בּוֹ פּעֵם אִין לְפִשְׂתַּמְשׁוֹ בּוֹ פּעֵם אַחֲרַת מְחַשֵּׁשׁ שְׂכַבֵּר פֶּת כּוּחֵהּ, וְאִם מֶלַח בּוֹ יַחְזוֹר וּיְמַלֵּחַ אֶת פּבִּישׁר בַּמֶּלַח חֲרִי - אִבֵּל אִם כַּבֵּר נְתַבְּשֵׁל מוֹתֵר כֵּךְ.

¹² פִּרֵי חֲדָשׁ סוּף דִּיפֵי מְלִיחָה, כְּתַב פּרַב בְּתַחֲרֵי...

פּרֵי חֲדָשׁ פּתִיר אִפִּילֵּוּ אִם לְכֹא נְתַבְּשֵׁל שְׂפִירֵי אִין פּפּוֹלְכֵה כְּתוּסִי שְׂאַחֲרֵי שִׂעוֹר מְלִיחָה פֶּת כַּח פּמֶלַח.

וּפְנֵה רֵאִינֵה בְּתוּסִי שְׂפּוֹפֵה פּבִּישׁר שְׂעֵלִי מְפִלִּיט דָּם וְאַחֲרֵי כֵךְ מְפִלִּיט זִירֵי, וְכֹל זִמָּן שְׂמַפְלִיט זִירֵי אִינֵה בּוֹלְעָה דָּם. לְמַדְנֵה עַם שְׂפּוֹמֶלַח בְּכֵלֵי שְׂאִינֵה מְנַקֵּה בּוֹלְעָה פּבִּישׁר פּשְׂקוּץ בְּזִירֵי מְדִיחוֹ מְפִנֵּי שְׂעֵלְכֹא נְכֹסֵר, אִיזִי דְּצִרִיזִי אִלְכֹא בְּנֵלְעָה מְלִיחָה אִבֵּל לְכֹא בְּנֵלְעָה לְכַבִּישֵׁהּ. פּתוּסִי בְּחוּלֵין אֲוִסְקִים בַּמְקִרָה וּמְלַחֵה אֶת פּבִּישׁר בְּכֵלֵי מְנַקֵּה וְאַחֲרֵי שִׂעוֹר מְלִיחָה - לְכֹא פּדַיְחוֹ אֶת פּבִּישׁר וּפְנִיחוֹפּוֹ בְּכֵלֵי אַחֲרֵי שְׂאִינֵה מְנַקֵּה וּנְתַמְלֵא פּבְּכֵלֵי זִירֵי. נְקִרָה זֵה נְקִרָא בְּפּוֹסְקִים, מְצַשֵּׁה רֵשִׁי.

¹³ תוּסִי חוּלֵין דִּי קוֹיָא עֲצִיבָא וְדִיזִי, וּפִיכָא שְׂפּוֹפֵה פּבִּישׁר בַּמֶּלַח...

לְפִי רֵשִׁי זִירֵי פּוֹיזָא מִן פּבִּישׁר אַחֲרֵי שִׂעוֹר מְלִיחָה אִין אֲעִלִי שֵׁם דָּם אִלְכֹא מוּחֵל, וְאִם דָּם שְׂעֵל פּמֶלַח פּמַתְעַרְבֵי בְּזִירֵי פּפּוֹא אִין בּוֹ כִּדִּי לְכֹאסוֹר אֶת פּבִּישׁר מְפִנֵּי שְׂכַבֵּר נְתִיבֵשׁ. פּתוּסִי מְחַמְרִים וְחוֹשְׁשִׁים שְׂעֵל יֵשׁ אֵל פִּזִּירֵי שֵׁם דָּם מְפִנֵּי שְׂפּוֹפֵה לְפּמַחְרִי.

14 'שו"ע יו"ד סי' ס"ט סעיף כ' דברי המחבר... ואפילו בכלי שאינם מנוקב'

השו"ע פסק כרש"י וחשש לשיטת התוס' לכתחלה שפחז"ר אוסור ואוסר. ובענין לזה שאנו חוששים שיש על פז"ר שם דם, אנו גם מחמירים לכתחלה לחשוש שפדס שבמלח לא נתייבש לגמרי ויש בו כדי לאסור, ולכן פירוש למלח בשם לאורחא אינו יכול למלוח בשם לרכשירו ולפניחו במלחו לפתייבש אפילו בכלי מנוקב שפרי אחרי שישאר לטפליט את כל זירו לא נכד לומר איידי דזרידי ושוב יבדע את פדס שבמלח.

אלכא- שעזיין ז"ע, אם אנו באמת חוששים שיש על פז"ר פוילא אחרי שיצור מליחה שם דם- איך אפשר לבדל בשם דם אחרי מליחה פרי אם פבישוד יזכא זיר ולמה אין על פז"ר הפוא חשש דם!

15 'ש"ך ס"ק פ"ה, דודאי טעם הדחה...'

לפי התוס' הדחה סותרת את נקב' הפליטה וכל מה שזכור אחרי הדחה- בין ז"י בישוד ובין ז"י חיתוק- אין עליו חשש דם.

ואיכ- יש לנו שתי סבות לדחה אחרונה- לפס"ר את המלח פבלוע מדם וגם לסתום את נקב' הפליטה.

16 רמב"ם פרק ו' מאכלות אוסרות הלכה י', והשגת הראב"ד

לפי הרמב"ם אין נקב' הפליטה נסתמים ז"י- הדחה בלבד אלכא ז"י חליטה- דפיין שמעליכס את פגשר לתוק מים רותמים. פראב"ד חולק וסובר שאין זירק בחליטה.

17 'שו"ע יו"ד סי' ס"ט סעיף י"ט ורמ"א

השו"ע פביא את שיטת הרמב"ם אבל לפי רמ"א אין פמנפג לפחמיר ולחייב חליטה.

לגבי זכס פשאלה שם מצעה רש"י- דין פז"ר פוילא אחרי שיצור מליחה- שחשש פשו"ע לשיטת התוס' לכתחלה בלבד, פחמיר בה פראב"ד אפילו בדיעבד-

18 רמ"א שם סעיף כ', פז"ר אוסור, וש"ך ס"ק פ',... נכדי קליפה, וס"ק פ"א... קליפה'

פראב"ד פחמיר בדיעבד לאסור כדי קליפה מפבשר ששרה באותו פז"ר, ומפפריש"ל פחמיר לאסור את כל מה שפי"ה בתוק פז"ר וזו כדי קליפה למעלה מן.

19 שם ברמ"א, וכן אם היה בכלי... זירו כרותח'

גם לפי רש"י שאין על פז"ר שם דם, אם פונח בשם אחרי שיצור מליחה אבל גרם פודח בכלי חלבי וזכא מן זיר אוסר את פבשר משום בשם בחלה, ולפי התוס' שלאחר שיצור מליחה פג תוקף המלח און פראב"ד גזס כח פז"ר פג- ולעז"ל ראינו שפראב"ד סמך על שיטת התוס' במקום פפסד מרובה.

20 ט"ז ס"ק נ', וש"ך ס"ק פ"ט... והוא פשוט'

פכ"ז אוסר את פבשר ג אם אם כלי פחלה פי"ה נק', ופקשה עליו פש"ך שזה שנאסר מי' פוא מדין מליחה (פרי בלעז לכבישה סוברים פש"ך ופכ"ז שלכא שייך כבישה בכלים מפני שלכא נקרא כבש צד לאחר מצע"ע אוז פשעם פבלוע בכלי כבד אינו בן יומו- ואפילו בזיר פרי למדנו שלגבי כלים גם זיר לכא נקרא כבש בפחות ממצע"ע) ופרי אין מליחה לכלים לפליט!

ופנה, פשו"ע אוסר לחתוק בשם שנמלח אבל גרם פודח לחשוש לשיטת התוס', ואם עשה כן פסכין און פגעלה-

21 רמ"א שם, ויש מתירין... עליו פז"ר

דברי רמ"א תמוהים- שא"ז לפעז"ל את פסכין מדין אין מליחה לכלים- ופרי אין מליחה לכלים פירוש שאין מלח מפליט טעם פבלוע בכלים, אבל פסכין בולע ז"י מליחה ואם לכא יגזילעו מלח אין לנו לחשוש שיבא לחתוק בו רותח!

22 'ש"ך ס"ק פ"ח

פש"ך פירש את דין רמ"א משום דם מישרק שריק ולכא מדין אין מליחה לכלים, אלכא, שעדיין יש מקום לפעול- פרי פראב"ד ופר"ן נחלקו אם אמרנו, דם מישרק שריק בכלי מנוקב ולכתחלה מחמירים לדברי פרי"ן שגם כלי מנוקב שמלחו בו בשם נאסר- ולמה פקל פראב"ד כאן בסכין?

23 ט"ז ס"ק נ"ג, ונקודות הכסף ד"ה וקשה

פש"ך פסביר שדוקא בכלי שמלחו בו מחמירים לומר שבוטע, אבל סכין שחתק בו את פבשר לכא נאסר

למדנן את שיטת פתוס' במעשה רש"י שגם אחרי שיצור מליחה צדיין יש דם ב"ר פויזא מפרשר עד שדיח את פבשר כדי לטתוס את נקבי הפליטה. ראיונ גס שאחרי שפלט פבשר את כל זירו דא שייך לומר, איידי דארידי' ופבשר מוכן לבלוע.

¹ר"ן פרק כל פבשר (בר"ף נ"ב ע"א) ד"ה ופרה ר"י ז"ל... ואיונן מפאפא'

הביונ יונג אסר לפשפות את פבשר במלחו אחרי פליטת כל זירו מחשש שיבלע דם מפדס שבמלח ובלחלוטות פ"ר שעליו, ופרשב"א פדדיר את זמן פליטת כל זירו כשתים עשרה שעות.

²ש"ע י"ד סי' ע' סעיף ה', וא"ז ס"ק י"ג... בעין

לכתחלה מחמירים שלאו לפשאיר את פבשר במלחו ליותר י"ב שעות אבל בדיעבד אין לאסור את פבשר ופולטו לפי פרמ"א לעיל שחשש לפיטת פתוס' ש"ר פויזא דאחר שיצור מליחה יש שם דם, לא פחמיר אלסא כשפבשר מונח בכלי שאינו מנקב וישב ב"ר אבל כשפבשר מונח בכלי מנקב אין לאסור את פבשר מחמת שירי פדס שב"ר ובמלח.

ופנה, לעיל למדנן שמתר למלוח פרבה חתיכות בשר יחד ואין לחשוש שיבלע דם זו מלו אבל אסור למלוח עופות עס דג מחשש שפדעים ימרו את פליטתם עוז כשפאפות צדיין פולטים דם ופדעים יבלעו מפדס פנבלע. אחרי למדנן את דינ כבישפ ומליחה נחזור לעמוד את דינמס אלו בדיעבד.

³ש"ע י"ד סי' ע' סעיף א', דנו', ורמ"א... פראשונר'

למרות שפתוס' הסבירו שאין לחשוש שפבשר יבלע מפדס שב"ר פמתקב"ף בגמות. מנהג אשכנז לפוק את פבשר באופן שלאו יתקב"ף זיר בגמות, ופרמ"א פוס"ף שמתר למלוח בשר פשמייס בלסא פדחה בינתיים אין לחשוש פנע יבליע פמלח פשנ דס שפרי פבשר צדיין מפליט זיר ואחרים, איידי דארידי'.

⁴שם בשו"ע, אבל בשר... ורמ"א... ופכי נפוט'

שיטת פמחבר פיא שאם מלחו דג עס עוף נאסר כדי קליפה מפדג, ופרמ"א אסור כולו מחשש מן.

⁵שם ברמ"א, ודוקא דלית בהו'...

כשיש קשקשים על פדעים בשעת מליחה דא רפו קרמייפו ושיצור פליטתם פוא כשיצור פליטת דם מצוף ומחילסא אונ מוחרים איידי דארידי' ואינום נאסרים.

⁶ש"ע שם סעיף ב' דברי פמחבר, וש"ך ס"ק ז'

אם פדג בלבד פ"ה מלוח דא נאסר מחמת פאוף שפרי אפילו אם פמלח שעל פדג יפליט ק"ת זיר מפאוף אין פ"ר אסור - אין לחשוש שפמלח יפליט דם.

⁷רמ"א שם... פ"ר שרי', וש"ך ס"ק י'

לפי פמחבר אין פבדל בין אם פדעים פיו למעלה מפאפות או מתחת לעופות ובכל אופן נאסר כדי קליפה, אבל לפי פרמ"א שאם מונחים זה אי"ל זה אוסרים את הכל יש לנ קולסא במקרה ופדעים מונחים למעלה מפאפות שאין דם עלה למעלה ולסא נאסר אלסא כדי קליפה במקום שבא פדג במגע עם פבשר מפני שדם אינו עולה למעלה.

⁸שם ברמ"א, וכן אם דא פניח... אצ"פ ששניהם מלוחים', וש"ך ס"ק י"א

אחרי ששפו עאפות במלחם שיצור מליחה אין במה שיוזא מפס כמות משמעותית של דם שתאסור את פדעים.

⁹שם, ואם נמלחו דעים... דאין מליחה לכלים', וא"ז ס"ק ז'

לפי פרשב"א שר אוסורים (חוף נדס) שנבלעו בכלי צ"י מליחה יוזאים ג"כ צ"י מליחה - אבל כבר למדנן שפפכפ פיא כשיטת פתוס' שאין מליחה מפליטה שם איסור מכלי לאסור את פמלח בו בדיעבד.

במחצית ראשונה של המלחמה הרבה חתיכות בשר ביחד - אבל דגים שנמלחו עם אפוחות נאסרו ע"י בליעת דם הנפלט מהאפוחות - פיות ופדגים גומרים את פליטתם מהר וכבר אין לומר, איידי דזרידי, פראשונם וסגורים מלפני נאסרו פדגים לחלוטין ואין להם תקנה ע"י מליחה שנייה לפזיז את פדם פבלעז -

1' ר"ן פרק כל הבשר (בר"מ ס"א ע"ב) ד"ה דגים, ומדארינן... מוליאתו אסור

לשיטת הרמב"ם - שאין מליחה מוליכה את כל פדם ולכן אין לבש"ד את פבשר אחרי מליחה אלא ע"י חליטה לעזור את פליטת יתר פדגם - פסביר פרי"ן שדוקא בבשר שפדגם פנשאר בו מצולם לא פירש ולא נאסר מותר לאכילת את פבשר אחרי מליחה אבל בדגים שבלעז דם שכבר פירש מהאפוחות פרי כל פדגם שבדגים פוא דם אסור ואין מליחה מוליכה את כולו ומליחה לא נתר ע"י מליחה.

2' ע"ה בר"ן (בר"מ ס"ב ר"ש ע"א) ואין... נכונה, ואע"פ... אין עובר עלי

לפי פרי"ן ייתכן ומליחה מוליכה את כל פדגם ומה שנשאר פוא מופל ולא דם. ואפילו אם תימ"י לומר שפוא דם פרי לאסור מליחה פוא דם שנמלחו ואיסורו נדרבנן ופם פתירוהו אחרי שמלח את פבשר כדן. אבל אי"כ דם שפ"ה מלח באמת אין תקנה לדג שבלעז דם ע"י מליחה -

3' ע"ה, וכי תימלח... ע"י המלח לגמרי

שיטת פרי"ן פוא שאין מליחה מוליכה אלא דם פנמלחא בחתיכה מצבצה אבל דם שבלעז ממקום אחר אין פבלעז ע"י מליחה.

4' ע"ה, אבל פרה רבינו יונה... מדארינן דאידיך כדגים ואפוחות

רבינו יונה סובר פרי"ן שבמקרה כזה פדגים שנמלחו עם אפוחות אין מליחה מוליכה דם פבלעז ממקום אחר, אבל חתיכת בשר שבלעז דם מחתיכה אחרת כשפחתיכה פראשונג פרי"ן מליחה - אם אחר"כ מלח את פחתיכה כשם שפמלח פליטת את דמה פשבצית כן - אבל דמה - פליטת עם את פדגם פבלעז ממקום אחר.

5' תורת הבית דהרשב"א בית שלישי שער שלישי, וכן ראיתי... בעיני

פרישב"א כתב בשם רבו ממליחה שנייה תוצי"ל עם דגים ואם לבשר שבלעז דם ממקום אחר לאסור שנמלח - וחלק ע"י.

6' ש"ע ו"ד סי' ע' סעיף ב' דברי המחבר וש"ך ס"ק כ"ז, כ"ח, וכ"ט... אכ"כ... ורמ"א... מליחה

שיטה ראשונה פוא פרי"ן, שנייה פוא רבינו יונה, שלישי רבו של פרישב"א - ופסק פשו"ע כרי"ן לכתיחה שאין מליחה מפליטה דם בלעז אפילו אצל דמו פשבצי, ובדיצבד כרשב"א בשם רבו שאפילו מליחה שנייה מפליטה דם בלעז.

7' רמ"א ע"ה ב', ופא דארינן דאם פדג תפל...

פרי"ן אפסק כרבינו יונה שאין מליחה שנייה מוליכה דם בלעז. אבל אם פדגים לא נמלחו מקודם כשימלח אותם י"א דם שבלעז אצל דמו וז"ל.

ולכאורה, לפי המחבר שפסק בדיצבד כמו פרישב"א בשם רבו שאפילו מליחה שנייה מוליכה דם בלעז עם פדגים שנמלחו עם אפוחות יש תקנה למלוח את פדגים שנית -

8' ע"ה ע"ה ס"ק ו'... נסרק בהם ביותר

עם לפי פשו"ע אין מליחה שנייה מוצלת לדגים מפני שדם פנבלעז בהם מתחבר עם פדגים באופן חזק במיוחד.

ופנה, לפי פרי"ן א שפפלכה פוא כשיטת רבינו יונה ממליחה מפליטה דם בלעז אצל דמה פשבצית עם פחתיכה, יש לחקור איך פדגין בבשר פצומה במלחו - וכבר פלט רוב דמו - אם בלעז דם ממקום אחר פאם עם פדגם שבלעז פליטת עם פזיר פנבלעז ממנו -

9' רמ"א סעיף ו', ויש אומרים... אין להחמיר כע"ל, וט"ז ס"ק ט"ז... אכ"כ

כל זמן שפחתיכה מפליטה זיר מפליטה עם דם שבלעז פחתיכה אחרת - מציקר פדגין תוך י"ב שעות נאסר שנמלחה, ובהפסד מרובה ע"כ שעות. ואם פודחה פחתיכה אחרי פמליחה אפילו אם בלעז דם תוך י"ב שעות נאסרה.

10' ע"ה ברמ"א, וכד שכן... שרי בדיצבד, וש"ך ס"ק ע"ז... בלעז זיר, וס"ק מ'

כשנפל פבשר לתוך זיר בכלי מנקב אמרינן איידי דזרידי כל זמן שאדיין מפליט דם אבל אחרי שיצור מליחה בלעז זיר דם ממליחה שנייה עם לא תוצי"ל לפי פרי"ן. ואפילו בלעז שפ"ה שיצור מליחה קודם שנפל זיר ידיחנן ומליחנן שנית.

11' ע"ה ס"ק ע"ט... אכ"כ בזה

פרידחה שבין פמליחות אין פירוש פדחה פמורה שזו סותמת נקבי פפליטה - אלא פדחה מוצעת.

12 רמ"א בסוף, וכד זב... וש"ק ס"ק נ'

ברמ"א מלין כמפ פלכות:

דס בעין שנפד עז בשר פעוזד במלחו אפילו תוך שיעור מליחה נאוסר פבשר שלדא נאוסר
אוידי דצרידי בנעז לביעזת דס בעין ואין מליחה מפליטה דס בעין שבדע פבשר.

בשר שנפד לז'יר מפ שבז'יר נאוסר מיז מדין רותח שלפי פרמ"א אוסר את פכד מיז
נספק שפן, ומפ שלמעלה מפז'יר לא נאוסר מפני שדס אינן עזופה למעלה כחו שראינן לעיל.

בשר פעוזד במלחו בכדי שאינן מנוקב אוסר כז'יר ומפ שנבלע ממנו בבשר יז'א ע"י
מליחה.

ספק ז'יר פוא ספק דרבנן (מפני שדס שמלחו דרבנן).

ז'יר פמאורב בחיס אין עליו דין חר"ף.

5

וכן ראיתי משמו של מורי הרב
ז"ל אפילו בשר שנמלח והודח ואח"כ נמלח עמו
בשר דמולחו פעם שנית ושפיר דמי דכמו שפולט
דמו על ידי מליחה כך יפלוט דם שבלע מעלמא
מחמת חם המלח ולפי דבריהם מה שאמרו דגים
ועופות שמלחן זה עם זה אסורין לא אסורין לעולם
קאמרינן אלא אסורין בלא חזרת מליחה קאמרינן
אבל אם חזר ומלחן מותרין ואינו מחזור בעיני

למדנו את איקרי תפליך מליחת בשר אבד ישנם דינים מיוחדים הנגזרים מליחת בשר אבד...
ראינו שכתחילה מולחים את הבשר מכל הדידים אבד בדיעבד אנו סומכים על זה שמלח שוב גם את
הדם מצבר בשני של הבשר - שכן בחתיכה אבד אין חיוב לחלק את עובי של החתיכה ולמולח
מאחורה מפני שגב המלח משאוב גם מתוך תוכן של החתיכה. לא כן באבריים פנימיים הסתומים - שם
אם המלח יחדור לתוך האבר פרי שאין אפשרות לדם לזאת אם לא שיתחו אותם לפני המליחה.

DIN

1' חולין דף ז"ל ע"ב, רישא בכיבשא... ואי לא אוסירי, ורש"י

הזולת את ראשו של הבשר המלוחים חייב להפניחו במלוחים כשביית הפשיטה למטה או שנתירו למטה ותחב
בהם דבר כדי שדאי יסתמו. אבד אם הפניח את הפראש במלוחים מונח על זדו - כשפלחי למטה - נאסר הדם
בתוך הפראש ונקרש ע"י פאש ואסור.

2' תוס' שם ד"ה רישא, ובה"ט כתוב... בדמ פקרום'

בה"ט ע"ד שזה שזריכים להפניח את בית הפשיטה למטה פאש דם שבקרום פחוח (ובס זלכאו ע
לחיו נאסר פחוח בלבד - אבד הדם שבבשר הפראש וז"ל ע"י זי"ה ע"ד כשביית הפשיטה למטה).

3' שו"ת הרא"ש כ"ד סי' כ"ג

המנהג ע"ד זלכות את הפראש כשפאש שלם מחשש א"ת יתפך בשפוד ובית הפשיטה לא תפ"ה למטה.
אלא מסירים את הפחוח ומולחים אותו.

4' שו"ע י"ד סי' ס"ח סעיף א' וב', ורמ"א סעיף א'

השו"ע לא תשג דבריו הרא"ש ופתיח זי"ת הפראש כשביית הפשיטה למטה. וכן נקב ע"ס פחוח מותר ע
אם זלכאו על לחיו. רמ"א הביא את דברי הרא"ש שאין מנהגו לזכות ראש שלם בשום אופן מחשש א"ת
יתפך.

5' תורת הבית הק"ר דפרשב"א בית שלשי שאר שלשי, קרום... הדם זב וז"ל א'

דוקא ע"י זי"ה פתירו חז"ל ע"י פנחת בית הפשיטה למטה אבד מליחה זריק לפתוח את הפלגולת
ולקרוצ את קרום פחוח ולמלוח את פחוח.

6' שו"ע י"ד סי' ע"א ס"ג דברי המחבר, ורמ"א סי' ס"ח ס"ד, ולכתחלה... כך'

לפי המחבר מותר לכתחלה לנקב את הפלגולת ולמלוח את כל הפראש ביחד מפני שמלח אבר דרך
פצלים אלא שזריק נקב לנקב דם, ואילו לפי רמ"א זריק לחתוך את הפלגולת שתי וצרב ולפזי"א את
פחוח - ולפתוח (בדיעבד) לחתוך את הפלגולת שתי וצרב ולמלוח את פחוח בתוכה.

7' שו"ע סי' ע"א סעיף א' וש"ק ס"ק א', כולומר...

לפי השו"ע חיתוך הפלגולת פאש למלוח מן פחוח בלבד.

8' רמ"א סי' ע"א סעיף ט'... בשר שאינו, וש"ק ס"ק ז', וס"ק ח', דבשר'

אם מלח את הפראש מבע"ל לנקבו נאסר פחוח (וכמו שראינו בתוס' בשם בה"ט) ובשר הפראש מותר. ולכאורה
דברי רמ"א כאן פס בניגוד למח שכתב בס"י ס"ח שאין לפתור את הפראש בדיעבד אלא אם חתך את
הפלגולת שתי וצרב וכאן פתיר ע"י נקיבת הפראש!

9' ש"ק סי' ס"ח ס"ק ח'

אם נקב את הפראש ולח חתכו שתי וצרב אף שלם נאסר בכל זאת חייב לחתכו שתי וצרב, לפזי"א את
פחוח ולמולחו (א"כ כבר נתבשר). אבד אם חתך את הפראש שתי וצרב ומלחו מבע"ל לפזי"א את פחוח
אין זורק במליחה שני"ה.

ופנה, ע בתוס' וכן בשו"ע ראינו שאפילו איפה שפחוח נאסר לא נאסר בשר הפראש שנמלח א"ת - ופסע
פאש מפני שצ"ס הפלגולת מפסיק -

10' שו"ע סי' ס"ח סעיף ד' דברי המחבר

המבשר את הפראש אחרי שמלחו שלם מבע"ל שחתכו או שנקבו נאסר כל הפראש ולא יזיל ע"ס הפלגולת
את שאר הבשר שז"ל.

וכל זה נגזר הפראש בלבד מפני שפחוח וקרומו יש בהם דם שאינו יז"ל דרך הפלגולת, אבד בשאר כל
הפצילות המליחה מבחול שאובת את כל הדם ע"ד דרך פצ"ס ואין זורק בנקיבתם -

11' רמ"א סי' ע"א סעיף ט', הפקולית... וש"ק ס"ק י"א

לכתחלה אין למלוח ע"ס שאין עליו בשר יחד עם בשר אחר מחשש שאין דם באותו ע"ס ומזי"א יבדע מדם
הנפבט הפבשר שנמלח א"ת מפני שז"ל שייך למר אידי דסרידי!

12' שו"ע שם סעיף ב', וש"ק ס"ק ט',... וזה פשוט'

פסלפס אינם כשאר הפצילות ומצבים את הדם מלכות.

3

שאלת

כג בה"ג והרמב"ם. זולין ראש הבהמה כשמניחים אותו על בית שחיטתו או על נחיריו בנחינת גמי בחוטמו שמוחר ללוחו. והכי איתא בגמרא (חולין ג:): רישא בכבשא תליא אצית שחיטה דייב אלדדי מקפא קפי ואסיר אנחיריה אי דן ציה מידי שרי ואי לא אסיר. אבל האידנא רגילין להסיר המוח ולמלחו תחלה קודם ללייה כי דימיהם היו זולין בתנור ומשגשגין הללי לחוכו. וכשנותן הנחירים למטה זכ כל הדם לחון דרך הנחירים אבל בצלייה שלגו שאין התנורים פיהם למעלה איכא למוחש שמא לפעמים לא יהא בית השחיטה או הנחירים למטה:

5

קרום

של מוח שבראש חוטי דם יש בו ומוח עצמו דם יש בו ואינו יוצא במליחת הראש מידי דמו לפי שעצם המוח מקיפו ועומד בפניו ואין מקום לזוב הדם דרך שם ואפילו צלאו על האש אי אפשר לאש לשאוב דמו והדם מתקבץ בעצם המוח העשויה כקדירה ומתבשל המוח. ומי שרוצה למלחו ולהכשירו לקדירה כיצד הוא עושה קורעו ומוציא מוחו וקורע הקרום ומלחו רצה לאכלו צלי מניח בית שחיטתו על הראש והדם זב דרך בית השחיטה ואם נעץ קיסם או שפוד וכיוצא בו דרך נחיריו הדם זב ויוצא.

1' ענן חולין דף ק"ט ע"א, רב... ו'א' ק"ט ע"ב, רב... (תנינא) ... בשולו ומותר'

את רבא זריכימ דקרוצ קודם מליחתו דפויא את רבא פכנס בו, ובדיצא דאם אום נמלח ומתבשל בלכא קריצא אפשר דקרוצא אכ"כ ודפויא את רבא שצדין כנס בו. רבא בפסחים מסבירא איך לכו נאוסר רבא כשנתבשל עס דם פכנס בו כחלק פסולת פאוסקת בדין זי"ה-

2' פסחים דף ע"ד ע"א, אומר רבה פאי מולייתא... כך פולטא'

רבה פתיר דזכותא זף שכלא נמלח פמולטא בשר טחון עס פוא לכו נמלח - מפני שדם פמיטוי פנבטע בעזף ע"ז פזי"ה עס נפלט ע"ז פזי"ה.

3' ע"ד ע"ב, נ'אן אן סניע טיפ רב... ורש"י ד"ה דאחר בישולו, וד"ה דשיע

פגמרא ריבתא דרפאציא את פברייתא שפתירא את רבא בקריצא דאחר בישול - בשכלא נתבשל רבא אלא שנתבשל פברייתא פיא סיע דשיטת רבה - שפדס פכנס רבא יבטע ופלט ע"ז פא.ש. ופגמ' דחתה את פראי"ה ופריזבר אפילו רבא שנתבשל בדין ובכז צאת לכו רבא את רבא פדס פשוס שגשר רבא חלק ופני רבא.

4' רש"י חולין דף ק"ט סוף ע"א ד"ה רב, אבדל בשר... ו'תוד"ה רב, ומה שפירש...

דפי רש"י פדחיי"ה ע"ד פגמ' פיא פמסקנא דרפכא שפדל אינו בולע, אבדל פתוס' למוציא שפיות וק"ל כרבא דרפכא פיא כח שריבתה פגמ' לומר שפוישול בברייתא פוא זי"ה דוקא ומדין כבולעו כן פולטו, אבדל פמבטע את רבא עס רבא פכנס בתוכו נאוסר.

5' ש"ע י"ד ס"י ע"ב סעיף א' וב', ורמ"א סעיף א', ויש מחמירים... וט"ז ס"ק א'

פשו"ע פסק כח פתוס' שפדל שבישול מבי' דקרוצ נאוסר, ופגמ' פחמיר שכלא רבטע את רבא אפילו אחרי קריצא ומליחה אבדל פט"ז כתב שפנבטע לכו כן.

ופנה, דפי מה שפסק פשו"ע פתוס' זב שפדל שנתבשל בדין מותר ע"ז קריצא אחרי בישולו פוא מדין כבולעו כן פולטו, אבדל - שפתוס' בחולין קבא כדל בדין, כבולעו כן פולטו פוסותר דכאורה דין פדל -

6' פתוס' חולין דף ק"ט ע"א ד"ה אין מחזיקין, ואין דפתיר...

פתוס' חידשו שדס בצין פנעף ע"ד פגמ' בשעת זי"ה אוסר את פגשר, שאין מוציא דם משריק שריק (ולכו כבולעו כן פולטו - פפדל בינפס נראו דקמן) אלא בדין בולע אבדל לכו בדין בצין וא"כ קשה, בשלמא במולייתא שפתיר רבה פרי פדס פיו"א מפגשר פטחון פוא דם בולע ואפילו אום נבטע בעזף אינו מוציא כבולעו כן פולטו ופדס נפלט, אבדל רבא פרי פדס כנס בחלל רבא ופוא דם בצין אויך אפשר דפתיר את רבא שנתבשל עס אמתו פדס ע"ז כבולעו כן פולטו! פש"ק פביא שטעש תירושים -

7' ש"ק ס"י ע"ב ס"ק ט', ...כ"כ בת"ח

בתורת חסאת פסביר שפמרות שאין אום מוציא שפדל, פיש - חלק שכלא יבטע בכדל, אבדל פוא חלק פספיק דמנעא בטיעת כד פדס ופכמות שכן נבטע לכו נקרא דם בצין.

8' ע"ב ש"ק, ומפרא"י כתב... דם פליטא'

דפי פמפרא"י פדס אחרי מליחה או זי"ה נתיבש ואין לו את פחומר של דם בצין.

9' ע"ב, מ'פול פרגל"א... וכן פסכים מפרש"ד

פישת פרגמ"ן פיא שדוקא ע"ז בישול לכו מוציא שפדל שיש אינו בולע כדל, אבדל ע"ז זי"ה לכ"ע אינו בולע.

פנפקא מינה' בין שפעת פתירושים פוא רבא שכלא נקרא ונמלח או נבטע עס בשר אחר - שלפי פמפרא"י פדס שנתבשל לכו נקרא דם בצין ומליטא עס לכו יאוסר את שאר פגשר, אבדל דפי פתורת חסאת ופגמ"ן דוקא רבא פוא שאינו בולע מפני שפוא יש אבדל בשר אחר יבטע את פדס - ופיות ופוא דם בצין אין מוציא כן פולטו.

10' רמ"א י"ד ס"י ע"ב סעיף ב', ויש מחמירים... ויש"ק ס"ק י"א, וס"ק י"ד

דפי רמ"א עיקר פדין פוא כח מפרא"י, ויש מחמירים כח פמפרת חסאת ופוא עס פישת פרגמ"ן, אבדל דקדו"ה את מה שפ"ה דבוק דלכ כד' דזכותא עס את פישת פמחמירים (וכאן אין מחמירים לומר שפמליחה מפפעת בכולו) ופמנפז דחתוק את פשי"ס שבלב ואת חידודו.

דמנען שפדלכא פיא פתוס' שאם בישל את רבא קודם קרוצ נאוסר ממת פדס פכנס בו -

11' ש"ע ע"ב סעיף ב', אבדל אום בשולו... ורמ"א, וט"ז ס"ק ה', וס"ט ורמ"א

אום בישל רבא כשפוא בעזף נאוסר רבא מקמת פדס שנתייבש בתוכו וזריק שיש כנעזו משום שכלא ידוע כחא דם פ"ה בו, ובדירק כדל יש שיש בעזף כנעז רבא אפילו אום פסירו את פראש ופגמ"ס, ואום אין שיש כנעז עס פגשר שפדל דבוק בו נעשע נבטע מדין איסור דבוק וזריק שיש בשאר פקדרא כנעזו.

12' ש"ע ע"ב סעיף ד' ויש"ק ס"ק כ'

פריאפ אינה זריכא קריצא מציקר פדין, אבדל פמנפז דקרוצא.

כבד

חולין ד' ק"י ע"ב, אמר ד' אב"י... למיסר חברתה' ורש"י

כוונת הגאון היא לכאורה שפכד, כולו דם' ואפילו אחרי מליחה יז'א מנן דם ובכל זאת תורה פתירה
לכובד כבד- ופנ' הסתפקה אם דם פ'ז'א מפכד אחרי מליחה מותר לנא' או שפא מותר א
כבד בלד אבד אם בשל את הכבד א בשר אחר נאסר הבשר הפא מחמת דם הכבד.

ע"פ מ"ע למיסר... משום ד' אב"י, ורש"י

הגאון הביא פ' משנה פורשת שפכד אוסר בשר אחר למרות שפא א'א דא נאסר ע"י ד' וז' א' אמר
הגאון שאולי נדבר המשנה בדי' בליצה ופליצה של כבד - שפכד של אוסר (טרפה) אוסר את מ
שנתבשלת אבד הכבד שנתבשלת א בשר אוסר דא נאסר מפני שפכד פולט דם כל הפאן ואינו בולע.
וא"כ - שאלת הגאון בדי' הכבד הכשר שנתבשלת א בשר אחר בעינ' עומדת.

ע"פ ק"י א' ע"א, כי דר סליק... ברותחין, ורש"י

הגאון ר'תתה לפשט את הפאולה ממעשה שפ"ה שהנן של רבי שמעון בן פזי פזי הפני אורחיו ריבוי דל
וכבד שנתבשלת יחד - פרי שפכד דא אוסר את שאר פאברים שנתבשלתו א, וס ראי' זו דחתה הגאון
כי יתכן ובשלב האופן שבדאי' דא נאסר הבשר שנתבשלת א הכבד ופ"י א. או שפניו את אברים בקדירה
באופן שהקנה פ"ה מונח מחוץ לקדירה ודם הכבד נתרסק דרך קנה הכבד לקנה ומשם מחוץ לקדירה ג. או
שחלט את הכבד ברותחים או בחומץ לפני פבישול ואז כבד דא פ'לוט דם ודא יאסור את הבשר שנתבשלת
א אחר א"כ. וא"כ - א"ל שעדיין דא נפשט שאלת בשר שנתבשלת א הכבד, בשני הפאונים הללו בודאי' דא
נאסר הבשר.

ע"פ רב בר שבא איקלע... שלוקה אוסרת ונאסרת, ורש"י

התנאים נחלקו אם כבד שנתבשלת כשפא מתובל או שבישולו בישול מרובה (שליקה) נאסר מפני שבאופן
אלו פולט את כל ד' והכבד בולע את דם שפלט.

וא"כ - הכבד שנתבשלת א בשר אחר הכבד מותר ודין שאר הבשר נאסר לנן ספק, ואם חלש את
הכבד ברותחים הבשר מותר בודאי'. ואם בשל את הכבד כשפא מתובל או ששלקוהו - נחלקו התנאים
בדי' הכבד א'א.

לתוס' ישנה שיטה אחרת בסוגיא -

תוס' דם ק"י ע"ב ד' כבדא... אחר בלדא מליחה'

שיטת ר"ת היא מליחה מו'א' את כל דם של הכבד אדא שדאור"תא דם הכבד מותר א בלדא
מליחה פרי בשר הכבד פא דם ובכל זאת מותר לנא' ודם הכבד כשפא בעין אוסר מדרבנן - שאלת
הגאון היא בכבד שנתבשלת א בשר אחר אם חז"ל אוסרו א דם הכבד כשפא בולע הבשר
אחר או דוקא כשפא בעין.

ע"פ בתוס', ולקמן גבי בר שבא... לתלמידי'

לפי ר"ת א בשר שפכד דא יאסור בשר שנתבשלת א אחרי חליצה פא אפילו בכבד שכלא נמלח שפרי
הכבד שנתבשלת א יאסור א אם דא חלצהו, וכן א נחלקו התנאים בשליקה פא דוקא בכבד שכלא נמלח
אבל הכבד שנתבשלת מותר לשלקו לכול דעות.

וא"כ, יש לנן שתי שיטות בכבד - לפי רש"י הכבד שכלא מלחה אוסר וכו' את מה שנתבשלת א בלד אופן,
ואם נמלח אז נסתפקה הגאון אם אוסר את מה שנתבשלת א - ואם חלש את הכבד מקודם אז בודאי' דא
נאסר שאר הבשר, ואם נשלק הכבד אפילו אחרי מליחה נחלקו התנאים אם נאסר הכבד א'א. לפי
תוס' הכבד שנתבשלת מותר ואינו אוסר ואינו נאסר בשום אופן, ואם דא נמלח ונתבשלת א בשר אחר אז
נסתפקו הגאון ובאופן א אם חלצהו בודאי' דא יאסור את שאר הבשר, ופאחלקות אם הכבד א'א נאסר
ע"י שליקה פא דוקא בכבד שכלא נמלח.

שיטה שליטת בענין היא שיטת פראב"ם, והיא מבוססת על המשנה בתרומות שבה אנו מו'אים את דעת
רבי יוחנן בן נרי שפבי'א פנ' -

תרומות פרק י' משנה י', ו"א, ופי' פראב"ם

התנא במשנה י' סובר שכל מיני אוסר ופיתר שנתבשלתו יחד נאסר הפיתר, אבל כשנבשלו יחד לנא' אוסר
אלא כשפא אוסר פא דבר חר' (באחרונים מסבירים או שדובר בסוג מסויים של ירקות שאינם בולעים ע"י
כביש' או שנבשלו במים ואולי בפחות מכ"ד שעות , או שבתרומות ירק שפא מדרבנן פקילו
א'א לתנאים במשנה י"א באו לפרק יותר שאפילו א'א ופיתר שנתבשלתו יחד דא נאסר הפיתר
ב'א'א אופן - לפי רבי יוסי דוקא פנשלקים א תרדין של תרומה, לפי רבי שמעון א פיתר פ"ה כרוב ע"כ
בולע, ולפי ר"ע בשר של פיתר בולע מירק של תרומה, ורבי יוחנן בן נרי מודה לר"ע שבשר בולע חוץ מפכד
שפאשכל כבד של פיתר א, ירק של תרומה דא נאסר - ופא רבי יוחנן בן נרי שראינו בחולין, ומסקנת
פראב"ם היא שפאכלה פא כתנא קמא במשנה י' שכל פאבשלת א פא אוסר נאסר - כולל הכבד שנתבשלת
בד'א שנאסר ואינו מותר אלא כשחלש או ללדא קודם שבישלו.

וא"כ - שיטת פראב"ם היא שכל פסוגיא שבחולין פא בשיטת ר"י בן נרי אבל לפלכה דא ק"ל כמותו
ופכד א'א שנתבשלת אוסר א אם נמלח, ואילו לרש"י א נמלח הכבד ונתבשלת מותר (אדא שאנו
מספקים בדי' בשר אחר שנתבשלת א), ולפי ר"ת אפ"י א נתבשלת בלדא מליחה מותר.

ופנה, דפי כד פשיטות מפורש בנא' שאם חלטה את פכבד בחומה או ברותחים ואח"כ בשלו מותר. פראשונם פביאו מנהג שקבלו מצאונן בבל שלטו דסמוך אד חליטה-

8 רי"ף פרק כד פבשר, (ברי"ף ד"ט א"ב) , וסו"א... בכד ישראל'.

אין אונ בקיאים בחליטה, ולכן אין דסמוך אדי.

ופנה, דפי שיטת ר"ת שפכבד שנתבשל דלכא מליחה מותר, ואם דפי רש"י שיותר אס נתבשל אס נמלח אס במקום דבשלו שלקו (דפיינן בישול מרובה) דמדינן מחלוקת תנאים אס נאסר מפני שמשיך דפתבשל אס אחר' שפדט את כד דמאז בולט מפדים שנפדט ממנו. יש מן פראשונם חששו בזב דפחמיר וא"ף פחמירו אד יותר בדבר-

9 פגפות סמ"ק (דריבנן פ"ד) סי' ר"פ אות ט', וסקנה... אור"

דפי רבינו פ"ד אין אונ בקיאים מפו בישול ומפו שליקה וממילא אין דבשלו אפילו אחר' מליחה אדכא אס זבול מקודם.

10 ע"ע י"ד סי' א"ט סעיף א' דברי המחבר, מליחה, וזולתו... וש"ק ס"ק ו'

שיטה ראשונה פיא שיטת רש"י (ובדיעבד אס בשלו אס בלי מליחה לכא נאסר פכבד) - אדכא שלטא ר"ב דפתירו א"י מליחה לכתחלה, ויש מ' שאוסר פוא פראמ"ם

11 פרא"א סעיף א', וכן נפגין... וש"ק ס"ק ח'

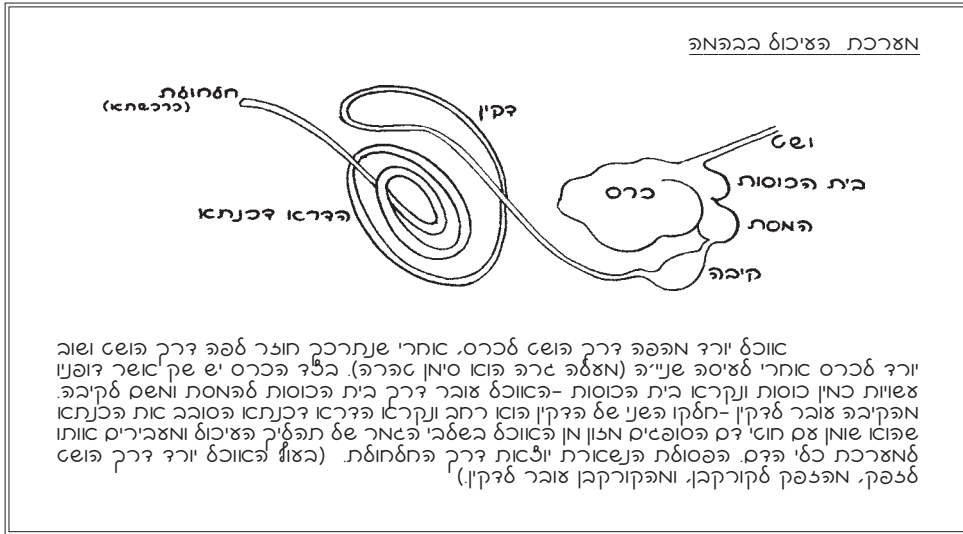
פרא"א פסק כנו פסמ"ק שאין דסמוך אד בישול בשום אופן מחשש שליקה.

12 ע"ע סעיף ב'

פ"ע פסק כנ"ש פרי"ף בשם פגאונם שאין דסמוך אד חליטה - אבול פתירו בדיעבד.

9

ומסקנה כפי' רב אלפס שפי' שנהגו בכל ארץ ישראל שלא לבשל כבד עם הבשר על ידי שום מליחה כי אם על ידי צליה אפילו לבדו נמי איכא חששא משום הקדרה עצמה שנאסרת ואפילו משום כבד עצמה איכא למאן דאמר שלוקה נאסרת ואין אנו בקיאי' מהו בישול ומהו שלוק' הלכך אין לבשל כבד כלל אפילו לבדו כ"א אחר צלייה גמור'

1' חולין דל קי"ט ע"א, אמר רב משרשיא אין מחזיקין... ופדרא דכנתא, ורש"י
 דפי רש"י חידש רב משרשיא שכל פמצרכה א"ז מליחה.

2' ר"ן פרק כל פבשר (בר"ל מ"ב ע"ב) ד"ה אין מחזיקין, וד"ה ודקדק פרחב"ן... חבורה'
 דפי פרחב"ן אין פמצייס בחזקת דם אבדל אום נמליא בהם דם פדס אסור. דפי ר"ת פכרס זריק מליחה
 מפני שיש בו דם, ואילו פר"ן פתיר את פכרס אפילו בלכא מליחה מפני שדמו מוצע ולכא יפרוש ע"י לישול.

3' שם בר"ן, וכנתא גופא... דבצו מליחה'
 פגאונים אסרו את פכנתא ע"מאפ אפילו ע"י מליחה, ופתוס' מחייבים מליחה בשומן של פדרא דכנתא
 וחמולות - ואוב למולחם בליד בשומן מפני שפדס נמליא בליד פפוא דוקא.

4' ש"ע י"ד סי' ע"ה סע"ף א' דברי פמחבר, וסע"ף ג'
 פשו"ע פסק כשיטת פרחב"ן אום יש דם במצייס זריכים מליחה, כשיטת פתוס' שפשוטן זריק מליחה,
 ופמנפ"כ לפקד כלד פגאונים בכנתא, ואם לכא חשש לפיטת ר"ת שאסר את פכרס.

5' רמ"א סע"ף א', מיהו... פכוסות כשאר בשר, וש"ך ס"ק פ'
 פרחב"א פסק כר"ת שפכרס זריק מליחה, ולכתחלה מולחים את כל פמצייס מחשש שיש בהם שומן - ופרי'
 קי"ט כתוס' שפשוטן יש בו דם וזריק מליחה.

6' ט"ז ס"ק א', דאיינ בכלל מצייס, ש"ך ס"ק א', דם פרבה בקורקבן'
 דפי פדרישה פקורקבן אינן זריק מליחה אבדל פש"ך ופט"ז חולקים.

7' רמ"א סוף סע"ף א', וכוס מלח... ומותרת, ט"ז ס"ק ד', וש"ך ס"ק י"א
 אום לכא מלח מליד בשומן חוזר ומולחו אפילו אחרי י"ב שעות

8' ר"ן שם ד"ה ודקדק פרחב"ן, ויש מ' פמחבר...
 יש מחמירים שכלל למולח את פמצייס עם בשר אחר מחשש שאינן בהם דם וממילכא לכא שייך למורח איידי'
 דצרידי ובוולעים מפדס פנפלט מפבשר, ופר"ן אצן או שפמצייס פולטיס זיר או שאינם בני בליצה כלל.

9' ש"ע סע"ף ב', ורמ"א
 פשו"ע פקד כחו פר"ן ופרחב"א חשש למחמירים - דכתחלה.

10' רמ"א סע"ף א', בימים פנמליא...
 בימים אמורות אינן זריכות מליחה, אבדל פיות ונחלקו פראשונס מתי נקראות בימים אמורות יש מקום
 לפחמיר ומולחמן אלכא אום יש לפן קליפה קשה (וכשיטת פרחב"ם). אבדל מליד שני פמולח ביצה שלפי כח
 פראשונס נקראות ביצה אמורה עם בשר יש לחשוש שתבלע את פדס פנפלט מפבשר - ולכן מולחן לביד.

למנון שנתן להכשיר בשר ע"י זיידה - שפאס שאוב את פדס. קודם כל זריכים לברר מפו שיצור זיידה
להכשיר את הבשר-

1' רא"ש חולין פרק ראשון סי' י"ט, ולכך היה אומר ר"ת... לזיידה, להכבד... בדחה'

שיטת ר"ת היא שאפילו זיידה קב"ל מכשירו ומה שלכא י"א פו דם אברים שלכא פירש (לפי ר"ת דם שפירש
למקום למקום מותר) וכו' ז' נלח וכו' שום בדחה מפני שפדס פגשעב מישריק שריק.

ופנה, גם לפי ר"ת אם בא אחר"כ לבשר את הבשר שזיידה קב"ל פרי י"א מנון דם ושוב יבדע בו ע"י
פגשעב. ולפי פשיטת בראשונים שדס שפירש למקום למקום אסור - וכמותם פסק פרמ"א - אפילו אם אין
דעתו לבשר את הבשר זריק לזיידה אמורה-

2' ש"ע י"ד סי' ס"ט סעיף כ"א, וט"ז ס"ק נ"ד

לפי פיר"ן זיידה אמורה המתרת לבשר את הבשר אחר"כ היא זיידה כמאכיל בן דרוסאי (את דברי פיר"ן
נראה לקמן). לפי פירוש"א זריק לזיידה ע"י שיבא ראוי. לאכילה לרוב בני אדם, ופגשעב לזיידה ע"י
שנת"ב שפירש אחר"כ. ופנה, לפי פשו"ע כל זכ פוה כשרי"ב לבשר את הבשר לאחר זיידה-

3' פרמ"א סי' ע"ו סעיף ב', ואין חלוק בכך בין אם רי"ב לאכילתו... כחז"ל זיידתו'

פרמ"א לשיטתו שדס שפירש למקום למקום אסור פסק שחייבים לזיידה לפחות ע"י כשיצור מאכיל בן
דרוסאי אפילו אם אין בדעתו לבשר אחר"כ זיידה.

ופנה, פרא"ש הביא את דברי ר"ת שאין זורק במליחה או בדחה-

4' רא"ש שם סי' י"ט, ובריש כי"ד זיידה... ודברי חמודות אות ס"ח, מליחה'

פרא"ש ד"ק מדברי רש"י יש זורק במליחה קב"ל קודם זיידה ופרא"ש חלק עליו. וגם פיר"ן סובר שאין
זורק במליחה אב"ש זורק בדחה.

5' ש"ע י"ד סי' ע"ו סעיף א', ובי דברי המחבר

לפי פשו"ע אין זורק במליחה או בדחה, אב"ש אם נלח את הבשר מבלי להדחיקו מקודם ושהפך במלחו קודם
זיידה יבדע בבשר מפדס פבצין שעליו

6' פרמ"א סעיף ב', ...אין לחוש, י"א דכ"ל זיידה... וש"ק ס"ק ע"ו

לפי פרמ"א לכתחלה זריק בדחה ומליחה קב"ל, לזיידה מבלי להפכו באמצע, ובדחה אחרונה - ולפי
פש"ק שדס בדחות אחרונות

ופנה, ראוינו ברמ"א שפגשעב שנלחם עלכא בדחה ראשונה ושהפך שיצור מליחה בלע את דם פבצין שעליו
ושוב אי אפשר להכשירו ע"י זיידה - ומדויק ברמ"א שפגשעב שיצור מליחה אפשר להכשירו ע"י
זיידה - ואילו בסי' ס"ט ראוינו שאם נלח עלכא בדחה ראשונה חשש פרמ"א לשיטת פ"א ברא"ש שאין
מליחה שנייה יכולה להכשירו אפילו לא שפגשעב שיצור מליחה (שלכא במקום הפסד מרובה).

7' ש"ק סי' ס"ט ס"ק י"ג, וחידושי ר"ע אי"ר שם ד"ה אפילו... מרובה'

לפי פמפרש"ט אפילו לא שפגשעב שיצור מליחה לכו יוכשר ע"י זיידה אב"ש פש"ק פסק כנו שראוינו במחבר
ורמ"א, וגם פסק במקום הפסד מרובה אפילו אם שפגשעב שיצור מליחה מותר"א ע"י בדחה ומליחה שנייה -
לכא שרע"א תמה איך שייך מלב ש"ל הפסד מרובה כשלכא שפגשעב שיצור מליחה ופרי יכ"ל לזיידה

למנון ע"י פגשעב ע"ב שצות עלכא בדחה ומליחה שפדס נתי"בש בתוכו ושוב אינו נכשר ע"י מליחה אב"ש
מותר ע"י זיידה-

8' ש"ע י"ד סי' ס"ט ס"ק י"ה, וש"ק ס"ק נ"א

אותו פגשעב שפגשעב ע"ב שצות ולכא שוב אין לבשר מחדש שפגשעב בו קב"ל דם יב"ש שלכא י"א ע"י זיידה
אב"ש י"א ע"י בישול

עוד נקרה שפליחה כבר דא תוכט דעכשיר את פבשר מדין פוא בבשר שגשרה במים למשך כ"ד שעות
לפני מליחה-

9' שו"ע סי' ס"ט סעיף ט"ו דברי המחבר, וש"ך ס"ק ס' ... ודוק', ומ"מ ז"ע ... דעי' ד

למדנו שפבשר שנתבשל דלדא מליחה נאסר מפני שבלע את דין ושוב אינו נתר. ולכאורה כן פדן בשגשרה
במים למשך כ"ד שעות מפני שכבוש כמבושד - אבדל המחבר סובר שאין כבוש כמבושד ממש ומותר ע"י
מליחה. דא כן אם פבשר שרפה במים למשך כ"ד שעות קודם שפודח מפני שאז בלע פבשר דם בעין ושוב אין
פליחה מכשירו. אלא שעדיין ז"ע אם בלע דם בעין איך פתירו פשוט ע"י זיידע - פרי אין פזיידע מליחה
דם בעין!

10' רמ"א שם, וש"ך ס"ק ס"ב

פרימ"א חולק על שני פדינים של המחבר - וסובר שאם נשרה פבשר למשך כ"ד שעות אפילו אחרי פדחה
דאשנה אי אפשר דעכשירו בין ע"י מליחה ובין ע"י זיידע.

למדנו שאין פזיידע מליחה דם בעין-

11' משנה חולין כ"ז ע"א ... פוורידין, ול"מ כ"ח ע"ב, א"ר חסדא ... את פוורידין

בא"ש שאין פדריק לחותכו קודם זיידע זריק לנקב את פוורידין כדי דפוזי"א דם בעין שבכ"ל מארכת כלי פדס.

12' שו"ע יו"ד סי' ע"ו סעיף ג'

אם נקר את חוסי פדס א"ל שלדא חתך את פוורידין - לפי פדעף פראשונג סומכים שכל פדס בעין פוסק,
ודע פשני"ף חוששת שעדיין יש לחשוש לדם בעין אם דא חתך את פוורידין ורוב שני פסימנים (שחית את א"ל
כשרה אפילו אם שחט רוב סימן אחד בלבד - פקנע או פושט).

דמנדן על מצע רש"י - גשר שפופ במלחם דלעא פדחה אחרונה בכ"י שאינו מנוקב - שדפי רש"י ז"ר פוילא אבשר אחרי שיצור מליחה פוא מופלע ולא דס, ופתוס' חוששים לתערובת דס, שאדל מקבילה מלין בלעז דגשר שגדלע אחר שיצור זמירה ממשית' דלנא' ממן רוב אידום-

1' חולין דף קי"ב ע"א, אמר רב נחמן אמר שמואל ככר... חמר בשרי, ורש"י

שמואל אסר לאכול פת שחתך עליו זמיר אסר הבשר עדיין אדום, המופלע שי"א ממן פיה סחיק וחדר אל עברו פשני על פת - שאז ברוך יש בו דס, ואילו רב פונא ורבא סבורים שאין שם דס בשום אופן (אלעא שבכל זאת פיה מאוס בעיני רב פונא, ובעיני רבא פיה משובח).

2' שם, אמר רב נחמן אמר שמואל אין מניחין... פליגי, רש"י, ורש"י קי"א ע"ב ד"ה בי דוגי

רב נחמן אמר בשם של שמואל אין דלפני כלי מתחת לבשר כשזמיר אותו כדי לקלוט את הרוטב פונא' ממן (כדי לאכול ממן - ונקרא, בי דוגי) עז שיפא ברוך שלעא נשאר בו דס (לפי רש"י, עז שיכלע כל מראש אדמונית שבו פוא מלי' דעז שלעא נשאר בו דס - שאס פרושו פיה כממשו אין מראש אדום פיה שאלת פא, מנא ידעין - פרי רואים את זבא פגשרו וס קושית פא' שדברי שמואל סתרים זה את זה פיה בלתי מובנת שפרי שמואל אמר במפורש שפככר אסור דוקא בדאסמיק) רב פפא דמנא שפסי'ן שלעא נשאר בו דס פוא משיעלע עשן, ורב אשי דמנא שאפשר דלפריד בין פדס, לבין המופלע ע"י שני גרמי מלח וצירו מכלי זמיר, וע"ז פקשו מדברי שמואל בככר שחתך עליו זמיר - שאפילו לאחר זמיר פגשר יש לחשוש דס, ותיזו ש"י דוחקא דסכינא וי"א דס אפילו אחרי שגדלע.

3' תוס' שם קי"ב ע"א ד"ה תרי גדלי, ואכשיו אין דפתיר...

אין אנו בקיאים בשיצור מלח פדחש דלפריד את פדס מן פשון - ופשיצור מדוייק מאד - ומיילא לא שיק דפתיר בי דוגי בזה"ז בשום אופן (דכאורה).

4' ר"ן פרק כל הבשר (בר"י נ"א ע"ב) ד"ה ככר, ד"ה אין מניחין, וד"ה ומיהו... בהדי שומנא'

לפי ר"ן כל פסולת אסורה אסוקת בבשר שגדלע כבר כמאכל בן דרוסאי ופונא' ממן אין בו חשש דס אבד שמואל אסור ע"ז גבי ככר משום מראית פאין ופולעכא פיא כרב פונא ורבא שמתר, ובי דוגי - איפה שפדחש מכוונס - אסור משום מראית עין דכ"ע ואין אנו בקיאים בפפרד. וכל זה פוא בניגוד למש שראינו ברש"י ששמואל דלע אסר את המופלע פונא' מבשר שגדלע כל זכור אלעא ע"י דוחקא דסכינא - ושפאסור פוא משום דס ולא משום מראית פאין.

5' ש"ע י"ד סי' ע"ו ורמ"א, וסעיף ו'

פשוט שפתיר את הככר שחתך עליו זמיר פסק כרבא ורב פונא פחולקים על שמואל, אבד זה שפתיר בי דוגי (ובעי שתי גדלי מלח) פוא שלעא כמו שאמר רב נחמן בשם שמואל למרות שלעא מלין מי שיחלוק עלי' וע"כ ז"ל סובר פשוט שדפי רש"י אחרי שראוי לאכול ע"ז רוב בני אדם בודאי נגדלע כל זכור ושאלת פא, מנא ידעין, פיה בבשר שצדין דלע פיה ראו לאכול ע"ז רוב בני אדם, וכל זה דרש"י אבד לפי ר"ן דכאורה צדין יש לאסור משום מראית עין -

6' ע"ז ס"ק י"א, ואפי' דמ"ש ב"י בשם ר"ן... כל זכור ממש'

לפי פ"ז אסר ר"ן משום מראית עין דוקא עז שגדלע ח"י ביטולו (ועז שגדלע שליש ביטולו אסור משום דס) - וא"כ דינו של פשוט פוא דכ"ע.

עז כמו דינס על בליעה ופליטה בשעת זמירה מלין בראשונם -

7' ר"ן שם ד"ה ומיהו, ופקשה הראב"ד ז"ל...

לפי הרמב"ן פשוט בולע דס ונאסר וגם בבליע מחדס, מתוך הבשר אבדל פגשר דלע נאסר שפרי קי"ד כבולעו כק פלעס, ופרי' אצן שעל פשוט אצמו אפשר למחר כבולעו כק פלעס ולא נאסר.

8' רא"ש פרק כל הבשר סי' ד"ו, ונראה דבי דוגי אסור... דלעלע בשפוד'

שיטת הרא"ש פיא שפשוט אינו בולע דס כלע שאסר שואב את פדס מפגשר ואינו מניחו דלעלע בשפוד.

וא"כ יש לנע שלע שיטת בשפוד - לפי הרא"ש דלע בולע, לפי ר"ן בולע דס ופלעס, ולפי הרמב"ן בולע ונאסר.

9' ש"ע י"ד סי' ע"ו ורמ"א, וביאור פג"ר אות ט"ו

יש כאן ארבע דעות - דעז ראשונה אסרה לחתוך את הבשר בשעת זמירה מפני שנאסר פסכין - ופי' לפי שיטת ר"ן שפשוט בולע דס ופולעס ובסכין שאינו צמוד אלע פאש דלע אמרין כן, דעז שנייה ושלשית פן שיטת הרמב"ן שאפילו פשוט נאסר ולכאורה אין כאן מחלוקת בינפן אלעא שפדחה ששלשית מוסיפה שפגשר בולע מן פשוט אחרי מסירים אותו מן פאש, ועז רביצית פיא פרא"ש שאין פשוט - או פסכין - בולע על פאש, פרא"ש פחמיר דכחלע כמו פרא"ש אבדל פסק כפרא"ש בדיעבד.

10' ע"ז ס"ק ט'

פ"ז פתיר דפסיר את הבשר מעל פאש באמצע זמירה מפני שכל זמן שפוא צדין חס ממשיך דלעלע אין בולע אחר שנתקרה שוב לא בולע את פדס שעליו.

מנדן את שיטת רבנו במודיעינא שמונת דלילות און מוודא בשר חון כשגם פאזן וגם פבשר לא נמלחו
קודם משום כבדעו כן פלעו-

פסחים ע"ד ע"ב, ופא רבין סבא... אפילו פומא דעילי, ורש"י

פמ' ריבתה דפביא ראי"ה דרבא מרבין סבא געשע זיפוי דעו"ל מבי"ק וזילא ופמ' דחתה את פרא"י
מפני שצית סולת מתפוררת ויניק נדבקת דעו"ל, ואח"כ פקשו על רבא מרבא שלמא רי"ה דאכובל און
מלופה בבי"ק ע"ד שבי"ר שאין בבי"ק שום אדמיונות ותירצו שפזיפוי פי"ה ב"ק מקמח נקי שפא קשע ביותר
וגם רבא מודע שאין על זה דין כבדעו כן פלעו. ומסקנת פמ' פיא שזיפוי מסולת מותר אפילו אם נתאדם,
מקמח נקי אוסור אלעא, אם אין בו שום אדמיונות, ושאר קמחים אוסורים אם פמופל פוא אדום וזם אין
פמופל אדום מותר, ומודיעינא מותר כרבא - ופא שפאוב את פדס אפילו אם זילא כשנקב פמילי דמגעל.

ש"ע י"ד סי' ע"ז סעיף א', ...דמגעל, סי' ע"ח ורמ"א

אין אנו בקיאים במיני מודיעינא של ב"ק אוסורים בכל אופן אפילו בדיעבד. ומותר למשוח בשר בשמן קודם
זי"ע - וזילא מודיעינא שפמ' מבעל או מבעל את פבשר (ופיא משנה מפורשת פפרק כי"ד זולין בנגע לקרבן
פסח שחייב לפיות ז"ל ובכל זאת, סבו בשמן של תרומה... לא נפלע) ופשיטא שפא מוודא שומן דין
כבישע וזם יש בו חתיכות בשר שלע נמלחו אוסורים.

אזי חידוש בדיני מודיעינא מלי"ן בתוס' ואח"כ בש"ע -

תוס' פסחים ד' ע"ד ע"א ד"ה כבדעו, ויש דמלוח דיתר... כן פולעו

אם מלעו און שכבר נמלח בבשר שלע נמלח וזילא אונתם יחד פכל מותר, ולעא אמרי"ן שפאזיל בעל את דין
של פמילי ונגוסר - אלעא כבדעו כן פלעו - פדס יזילא ע"ז זי"ע גס מפעו.

ש"ע י"ד סי' ע"ז ורמ"א, וש"ק ס"ק ב', ...קודם פזי"ע

פרמ"א פבין שגם כשפמילי נמלח ופאזיל לא נמלח אמרי"ן כבדעו כן פלעו אבעל פש"ק חולק וסובר שלעא
אמרי"ן כבדעו כן פלעו לגבי פפניא. ולכתחלה אין עושים שום מודיעינא אלעא כשגם פאזיל וגם פמילי כבר
נמלחו ופודחו.

כפשלמה דפלכות מליחה וזי"ע זריכים לדעת את פדינים של נאמנות על מליחה -

ש"ע י"ד סי' ס"ט סעיף י' ורמ"א, ט"ז ס"ק כ"ד, ...עכ"ל, ואזי יש דדחות...

פרמ"א פתיר במסיח לפי תומו או מירתת, ופא"ז פתיר בכל אופן מדין ספיקא דרבנן.

נקודות פכס"ל ד"ה ומגעל

פש"ק חולק ומוסר אם אין מסל"ת או מירתת, וגם סובר שאם לא זכור אם נגעשתה מליחה מסתמא לא
נגעשתה!

מדינת

הרשות השופטת ושר המשפטים

משרד המשפטים, בית דין

מדינת ישראל: סוג המבחן: ג' - רשמי/אחר ו/או נפוץ/רמזים. אותר והוא מבחן חובה

דק: רשמי/אחר ו/או נפוץ/רמזים. אסור רביעי ירוחם: רק במקרה אסור (ש"ע)

מאות המלח: רשמי/א' הרבה ובדיעבד אפי' ד' א' (ש"ע) / מרדכי הרבה ובי' פדדים (רמ"א)

ממ"מ ד' א' במלח דמ"א: תוך שיפור פליטה יחזור וממ"מ

ממ"מ ש"ע ממ"מ דמ"א: אפי' אחר שיפור פליטה

מ"מ מליחה: בה"ע שיפור פליטה, רמזים י"ח דקות / תה"ד (רמ"א) ש"ע ובדי' י"ח דקות

ש"ע: אם בש"ע / דמ"א: רק פחות מחצי שעה

הדחה אחרונה

ש"ע ורמ"א: ב' הדחות אחרונות (מבחינת ה' או ע' הדחות/רמזים: חלילה

שהיה י"ב שעות במלח ב' מן קב' ב' הדחות: רב"י/אסור/ ש"ע/אחר

נתבשר ב' המלח: ח"נ' במלח ו' ס' כנגדו

ש"ע: דמ"א כ"ט, ש"ע ס' כנגד דדס ומשערי' במלח

רש"ע: ח"נ' בהש"ע ו' ס' כנגדו

מוח: ש"ע. מצוה או המובחר לחתוך העלילה, ומותר ע"י נקיב/רמ"א: ע"כ חיתוך, כפי' ש"ע או צר, בישראל אפי' נקיב

מלח ב' אפי' נקיב: המוח אסור (כמליחה בכ"ט ש"ע) ושאר בשר מותר (הצ"פ מפסיק)

בישראל ב' אפי' נקיב: ש"ע כנגד הראש (אסור דבוק)

ע"כ: מליחה מותרת דרך צמח, ו' חתוך הטלפים שיצא דם הרגלים

ט"ז: ש"ע קריעה להוציא דם הכנס. ט"ז קריעה: רמזים/אפי' קריעה (רמ"א) ו' ח"נ' אפי' נקיב

מליחה: מותר, ובשר שנמלח עמו רמזים/אסור כ"ט (מנע"ל) ו' ח"נ' אפי' נקיב

(ומנע"ל ט"ז בש"ע אחר קריעה ומליחה) בישראל רשמי/אחר (ובשר אחר אסור) / תוס' אסור (ש"ע, רמ"א ס' כנגד ט"ז)

ריאה: ש"ע חיתוך מבחן

כ"ד: דם כבד-רשמי (ש"ע) דאורייתא/ר"ת-דרבנן

כבד-ש"ע: רשמי/אסור בבישול/ר"ת-מותר

בש"ע: מליחה: ת"ק: אסור (רמזים, י"ב בש"ע) / ר"ת בן נורי: מותר (ש"ע) ו' ח"נ' אפי' נקיב

כ"ט: בבישול או ובשר שנמלח עמו אסור; מלח עם בשר אחר ש"ע קריעה

בש"ע אחר חליטה: ג' מליחה/אפי' נקיב (ש"ע) אין אפי' נקיב

טרוט: מותר במליחה ואפי' קריעה

ממ"מ: כ"ט: ר"ת/אפי' מליחה (ש"ע) / ר"ת: ש"ע מליחה (רמ"א)

קריעה: דרישה: אפי' מליחה/ש"ע ו' ח"נ' ש"ע מליחה

דקין: ר"ת/אפי' מליחה/רמזים (ש"ע) אם נמלח ש"ע מליחה

שומן הדקין: תוס' (ש"ע) ש"ע מליחה המלח

כ"ט: ג' אפי' אסור אחר מליחה/המנע"ל בש"ע: מותר במליחה

בי"ט: שנמלח ב' ח"נ' ש"ע מליחה אפי' ג' חיות

ממ"מ עם בשר במליחה: ר"ת: מותר (ש"ע) / י"א: אסור (רמ"א ע"כ)

בי"ט עם בשר במליחה: רמ"א: מותר/רש"ע: אסור

טלית: ובי"ט: כ"ט: ש"ע מליחה, ומנע"ל ש"ע בש"ע אפי' רמ"א)

ספק נמלח: אם כבר נתבשר - ט"ז: מותר (ס' דרבנן, מסתמא גשה כ"ט) / ש"ע: אסור (אתחנן, ה"י כ"ט)

ספק הודח: עכ"פ מסנ"ת או אירחת נאמן

מליחת בשר עם בשר כשר: בשניהם מפליטים דם וז"ל מותר (אפי' דמ"א חלילה אפי' ב' ח"נ')

מליחת בשר עם בשר טרוט: הכשר נאסר (דמ"א כ"ט, ש"ע קריעה) (בפליטה צ"ל ב' ח"נ')

מליחת דג עם בשר: כשהדג ממצוה - קריעה (דם אינו זולה)

כשהדג ממצוה: עם קשקשים: מותר (ש"ע קשק' במ' קריעה/דמ"א ע"כ ר"ת)

ב' קשקשים: ש"ע: קריעה/רמ"א: ש"ע (ר"ת קריעה, ר"ת)

בשר שהונח ע"י בשר שהיה במלח ומפליט דם:

בשר חי קודם מליחה: ר"ת/אסור ואין לו תקנה/רב"י: מותר במליחה (רמ"א, ש"ע ב' ח"נ')

בשר שנמלח כבר: ר"ת ורב"י/אסור ואין תקנה (רמ"א) / ר"ת ש"ע פרש"א: מליחה ש"ע (ש"ע)

דג קודם מליחה: ש"ע: אין תקנה ע"כ / רמ"א: מותר במליחה כ"ט

בשר שנמלח ושהיה ע"י שעות ו' אפי' הודח: מותר ב' מליחה ש"ע

בשר שנמלח ושהיה מ' צ"ח ו' אפי' הודח: מותר רב"י (רמ"א: בהפס"מ)

בשר שנמלח ושהיה כ"ט שעות ו' אפי' הודח: דינו כמלח והודח (ט"ז)

בשר שנפד ע"י:

מליחה בכ"ט שאינו מנקה: ש"ע: מה שבפיר אסור וכ"ק/רמ"א: הפד אסור

בשר שנמלח ו' אפי' הודח והנחו בכ"ט שא"מ ושהיה ב' ח"נ': רשמי/אחר (ש"ע) / תוס'

תוס' המנע"ל להחמיר (רמ"א כ"ט/רש"ע)

בשר שנמלח והודח ונפד ע"י בכ"ט מנקה: אסור ואין לו תקנה

בשר שנמלח ו' אפי' הודח ושהיה י"ב ונפד ע"י: אסור ואין לו תקנה

בשר שנמלח ו' אפי' הודח ושהיה ע"י י"ב: בהפס"מ י"ח ח"נ' ו' אפי' נקיב

בשר שנמלח ו' אפי' הודח, תוך שיפור פליטה: מליחה: הדחה קצת ויחזור ומלח כ"ט

זיידה

הדחה ראשונה: ראש השם רת' (שו"ע) אי"צ / ר'ן בשם רמב"ן (רא"א עכ"ל) ב' /
 מדיחה קצרת: ראש (שו"ע) א"צ / רש"י (רא"א עכ"ל) ב'
 הדחה אחרונה: שו"ע א"צ / רא"א עכ"ל / אגודה ג' פסחים
 שיצור זיידה: רת' מסט אס דא יבשטען (שו"ע) / ר'ן כמאכד ב"ד (שו"ע אס יבשטן / רא"א אכד אופן) / רש"י א"י ערוב ב"ב
 מופט היוצא אחר שנפדה כמב"ד: רש"י מותר (שו"ע) / ר'ן בככר מותר, בי דוג' אסור (אין בקיא במא"ח)
 (ט"ז ע"ן נפדה חזי זיידה מותר)

דס בעין אינע נפדט ע"י זיידה; דס בטו"ע: מס' נורא שאיב ודס שריק הרבה בדיצבד כבכ"פ
 מטח בטא הדחה ראשונה ושהה ש"מ: דס בעין ואסור ט"ז
 מטח בטא הדחה ראשונה ושא שהה: ש"ך מותר ט"ז / רש"י אסור
 מטח יטא הדיח וט"ז: ידיחנע אח"כ
 נשרה במים מצ"ע: שו"ע מותר ט"ז / רא"א אסור
 נשרה עם דמו מצ"ע: שו"ע מותר ט"ז / רא"א אסור
 שפוד: רמב"ן נאסר / ר'ן וראש-טא נאסר (ר'ן כבכ"פ, ראש-טא)
 סכין שחתך זיידה קודם שנגמר זיידה: רמב"ן ור'ן אסור / ראש-טא מותר
 נטל את הבשר באמצע זיידה: ב"ח אסור / ט"ז מותר
 מודי"א: רא"א אסור עכ"ל
 נמטח רק החיזון: תוס' (שו"ע, רא"א) מותר
 נמטח רק הפנימי: רא"א מותר / ש"ך אסור
 טפול: רא"א אסור עכ"ל
 סולת מותר, קמח שלנו רק אק פוא עבן, שאר קמחי אס אינע אדוק ע"מרי
 כבד: בה"ג (שו"ע) ז' חיתוק / תוס' (רא"א) א"פ
 כבד ע"ג בשר: אסור עכ"ל - ואס כבד נמטח מותר
 בשר ע"ג כבד: מותר (בא בשפודים שלענ) - נמטח: רא"א מותר / ט"ז אסור
 ע"ג שלטאן כא' וטא חתך ורידין בשעת שחיטה אסור